Mariòák

Príspevok pridal Mortimer
©tvrtok, 09 august 2007

Shromáždili jsme se v pøíkopu vedle úzkokolejky probíhající kolem jedné z továren. Deset druhù ve zbrani, deset nadlidí. Deset mariòákù. Seržant nás nechal chvilku vydechnout zatímco zbytek kompanie zamìstnával krycí palbou nepøítele zakopaného na druhé stranì padesát metrù široké tratì. Bìhem chvilky se k nám doneslo i dunìní dìl støedních tankù typu Leman Russ. Bratøi si skuteènì dávali záležet aby váleèníci Tau byli pøišpendleni k zemi.

Pøíprava netrvala a ni dvì minuty a z dálky se ozval øev mnoha hrdel, jak se imperiální garda vrhla do frontálního útoku. Pomalu jsem v duchu poèítal. Když jsem došel k èíslu pìt, rozeznìl se nad bojištìm nový zvuk. Zvuk mnoha výstøelù z pulzních zbraní. Tau se krupobitím støel zahnat nenechali. Zaèaly se ozývat bolestné a dìsuplné výkøiky umírajících gardistù…

Z myšlenek mì vytrhl seržantùv hlas: „Bratøi, pøipravte se!“ Bleskovì jsem si zkontroloval keramitovou zbroj i bolter v pravé ruce a pronesl tichou modlitbu k Císaøi. V dalším okamžiku jsme již nejvyšší rychlostí bìželi pøes otevøenou krajinu. Geneticky upravené tìlo poslouchalo jako hodinky, stejnì tak i prastará zbroj a bìhem chvilky jsme pøekonali tra• a naskákali do pøíkopu na druhé stranì, to vše v naprosté tichosti, tak jak to dokáží jen vesmírní mariòáci. Pohledem jsem pøelétl zbytek bratrù. Nìkteøí v rukou svírali boltery jako já, jiní prozatím vypnutý rotomeè. Už brzy to zaène…

Rychle jsme se dostali až k jednomu z krajních bunkrù obranné linie. Krátký okamžik jsme poèkali abychom se ujistili, že Tau jsou plnì vytíženi klamným úderem gardistù a pak se rozebìhli. K pancéøovaným dveøím jsem se dostal jako první a možnost vykopnout je mi tedy po právu patøila. Dveøe noze v keramitu neodolaly a mùj bolter vzápìtí smrští nábojù pokropil vnitøek budovy a jeho obránce. V mžiku oka jsem vyskoèil ze dveøí a dovnitø vletìly dva frag granáty.

„Za Císaøe !“ Náš bojový øev pøehlušil i detonaci za námi. Už je jedno kolik hluku nadìláme, teï je hlavní pobít co nejvíce mimozemš•anù. V šíleném tempu bìžíme k nejbližší baterii iontových dìl, podporujících obranu a cestou zuøivì nièíme vše co se Slyším øev naplno puštìných rotomeèù, rachot bolterù chrlících stovky kulek i hukot blížících se dìl.Slyším ale nevnímám. Hlavní to, co se objevuje pøede mnou. Bleskovì vyèistím prostor pøed baterií a umožním Johannovi, jednomu z mých bratøí, aby pøipevnil nìkolik melta náloží. Okamžitì bìžíme dál a necháváme dìla explodovat za našimi zády.

Pak jsme se zaèali probíjet skrz pøední linii obrany a obrátili ji ve smrtelný zmatek. Ve víru boje jsem koutkem oka vnímal pohyb masy vojákù smìrem k nám. Bratøi z kapituly se chopili pøíležitosti, kterou jsme jim poskytli a postavili se do dalšího z mnoha útokù. Pøestal jsem ji m vìnovat pozornost a cele se vìnoval boji. Bolter jsem za rotomeè vymìnil už dávno, v souboji na blízko, Tau tak opovrhovaném, se uplatnil mnohem lépe.

Jak snadné bylo s nimi bojovat. S každým švihnutím tìžké zbranì jsem pøesekl jednoho vojáka, postupnì je vytlaèujíc z bránìných pozic. Pak se ve vzduchu cosi zlomilo a Tau zaèali prchat. Radostnì jsem zaøval a s bratry je hnal pryè ze zákopù a krytù…

***

Zastavil jsem se a setøel si krav z oblièeje. Špinavou práci za nás dodìlává imperiální garda, zatímco my, císaøovi vyvolení, jsme pro tuto chvíli skonèili. Zaèali se ke mnì scházet zbylí èlenové našeho úderného oddílu. Všichni mìli ve tváøích strhané a unavené rysy. Trochu mì to pøekvapilo – boj byl tvrdý ale nebylo to nic ve srovnání s jinými, které jsme už zažili.

Pomalu jsem si pøepoèítal zbytek bratrù. Chybìl Cedrik, Gabriel a … seržant Marcus! To není možné, je z nás nejlepší! Je s námi už stovky let, nemohl zahynout v téhle šarvátce!

Ne !!!

Pak mi to všechno došlo. Tak proto ty strhané tváøe, ty znièené výrazy v oblièeji…. Poklekl jsem na jedno koleno a bratøi uèinili to samé. Utvoøili jsme kruh, rameno na rameni, druh vedle druha a sklonili hlavy. Zaèal jsem s modlitbou k Císaøi. Všichni to ode mne èekali…

***

Ještì ten den mì zavolali na velitelství. Nemìl jsem èas ani abych si oèistil zbroj natožpak na odpoèinek èi usmíøení se smrtí druhù. Hlavou jsem mìl plnou jejich rozstøílených tìl ve zbroji, obklopených kopami padlých nepøátel. Z myšlenek mì tak vytrhly až kaplanova poslední slova.

„….a jako nejstarší v oddílu jsi tak jmenován novým seržantem ty, Valerie. Plný obøad povýšení a pohøbù musíme provést až na

Macragge ale to jistì pochopíš. Je mi líto co se stalo ale je to o dùvod víc ke znièení tìch kacíøských vetøelcù. Hodnì štìstí Valeri

S úžasem ve tváøi jsem kaplana opustil a odešel ke své èetì. Místo radosti z povýšení a toho, že padlí posílí Imperátorovy šily v boji proti warpu, se mne zmocòovala nenávist. Inkvizice má pravdu – jediný dobrý kacíø je mrtvý kacíø…

***

Další ofenzíva pøišla druhý den. Sektor ze vèerejška byl už pomìrnì dobøe vyèištìn ale ještì nám zbývalo dobýt mnoho pozic ne budeme moci tohle mìsto prohlásit za prosté kacíøství a cizákù.

Náš cíl byl pomìrnì jednoduchý – vyèistit jeden z nìkolika mìstských parkù a pøipravit cestu gardì. Bojù se mìla zúèastnit pùlka celé kompanie, jako podporu do lesnatého terénu nám bylo pøidìleno nìkolik Dreadnoughtù – obrovských kráèejících monster, øízených osobnostmi kdysi padlých bratrù. Vyrazili jsme brzo, už po ranní modlitbì. Prùzkumníci nehlásili nic podezøelého a my oèekávali lehkou èistící akci. Vlastnì skoro jako vèera…

***

Tiše jsme procházeli parkem a obezøetnì hledali protivníka. Nikde se ale nic ani nehnulo a mlèely jak senzory, vydatnì posílené modlitbami ke strojovým bohùm, tak naše zostøené smysly.

S èetou jsem šel na špici a vnímal bezútìšnost místa kde jsme se ocitli. Park byl snad kdysi krásný, ideální místo pro veèerní procházky se svou milou ale teï… Stromy byly polámané a spálené na uhel, zem rozoraná a sežehnutá pøedešlými boji a dìlostøeleckým, vzdušným i orbitálním bombardováním, i sám vzduch pùsobil znièenì… Stejnì jako zbytek mìsta. Po více jak mìsíèním boji z nìj nezbylo víc než ruiny které pod sebou pohøbily vìtšinu obyvatel. Alespoò tak si vysvìtluji, proè jsme po pøíletu našli jen hrstku uprchlíkù, kteøí unikli bìsnìní Tau…

Lehce jsem potøásl hlavou a zaèal se plnì vìnovat pøítomnosti. Už tu nejsem sám, teï mám na starosti celou jednotku !

Náhle jsme dostali varování od prùzkumníkù. Hlásí kontakt ! Bleskovì jsem hlášení pøedal dál a s bratry se ukryl. Skuteènì, za chvíli se mezi ruinami objevily záblesky svìtlého brnìní. Dávám rozkaz nestøílet. Poèkáme si až vyjdou zpoza toho skalního pøevisu, který je pøed námi.

Ještì ne.

Ještì malou chvilku !

Modlím se k Císaøi aby mi dopøál krátký okamžik… Prosbu jsem ani nestihl dokonèit a vzduch naplnily výstøely z pulzních zbraní. Tau sebou museli mít ty své proklaté sondy. Vydal jsem rozkaz a jako první se vrhnul do zteèe, v obou rukou øvoucí rotomeè, v oèích planoucí nenávist a pøíslib smrti.

Zmocnil se mì neskuteèný chtíè po gejzírech krve tryskající z roz•atých tìl, ani jsem nezjiš•oval jestli se bratøi do boje pustili se mnou. V tu chvíli mi to bylo jedno.

Tøemi skoky jsem se dostal k prvnímu váleèníkovi a jedním máchnutím mu odsekl hlavu, krev mi pøitom cákla do tváøe. Chtivì jsem ji slízl ze rtù. Byla horká a trpce nasládlá…

Pár chvil jsem nevnímal nic jiného než zvuk rotomeèe, øev umírajících a hukot krve v uších. Pak jeden z Tau vbìhl do jeskynì, která se pøed námi otevøela ve skalní stìnì. Tuhle hru mùžou hrát dva, pomyslel jsem si a vrhnul se za ním. Tma a náhlý chlad mì trochu pøivedly k rozumu a já zauvažoval jestli bych se nemìl vrátit zpìt. Zvuky z parku mì ale utvrdily v tom, že mì bratøi pro tuto chvíli potøebovat nebudou a tak jsem se vydal za uprchlíkem. Metabolismus se mi upravil sám tak aby pøestal pumpovat do krve tolik adrenalinu a zároveò mi upravil zrak abych lépe vidìl v nastalé temnotì.

Pøidal jsem do kroku a pak už témìø bìžel ve snaze vetøelce dostihnout. Nevím jak dlouho jsem bìžel køivolakými chodbami a snažil se zaslechnout dusot bìžících nohou, každopádnì jsem se musel dostat pìknì hluboko pod povrch téhle prokleté planety. Už ve mnì nesálal ta dìsivá pomstychtivost, nyní jsem už jenom toužil splnit povinnost, zabít nepøítele a vrátit se nahoru k bratrùm. Abych zahnal tíseò, opakoval jsem si v duchu modlitbu k Císaøi…

Za nejbližším rohem jsem do uprchlíka skoro vrazil. Byl jsem tak pøekvapen, že jsem ani zvednout zbraò a zabít ho. Èekal jsem v pøíštím okamžiku smrtící úder a v duchu si nadával.

Smrt ale nepøišla a já pochopil proè – Tau v nìmém dìsu zíral na obrovskou jeskyni rozprostírající se pøed námi. I já ztuhl hrùzou.

Prostora pøed námi byla pokryta kobercem z mrtvých a již nìjaký èas se rozkládajících se tìl obyvatel mìsta nad námi. Záhada s chybìjícími lidmi byla rozøešena…

V pøíštím okamžiku jsem se tím ale pøestal zabývat. Na tìlech totiž hodovaly myriády odporných bestií, znetvoøených šílenými mutacemi. Nevìdìl jsem, který z bohù Chaosu to má na svìdomí ale v dané chvíli to nemìlo velkou váhu. První z démonù totiž zvedli hlavu a vycenili na nás tesáky.

Skoro souèasnì s mimozemským váleèníkem jsem zvedl hlaveò zbranì a zaèal støílet do davu. Vteøinu dvì jsem obìtoval na zbyteènou palbu a pak se dal na ústup. Tau už byl kousek pøede mnou a zmizel za nejbližší zatáèkou. Za mnou se vytí démonù ozývalo èím dál blíž a já se zaèal louèit se životem, když zpoza rohu vyhlédl Tau, vážnì na mì kývl a spustil krycí palbu. Bìhem mžiku oka smetl nejbližší zrùdy tam odkud pøišly. Probìhl jsem kolem nìj a za další zatáèkou mu oplatil stejnou službou. Bìhem následující hodiny se to opakovalo nesèetnìkrát…

***

Stáli jsme bok po boku pøed východem z tunelu a spoleènì pálili do valící se masy tìl. Bylo zjevné, že naše snaha byla zbyteèná, zrùd chaosu jakoby neubývalo. Váleèník vedle mne nìco øekl ve své švitoøivé øeèi a ukázal na stìny a strop nad námi. Pøikývl jsem aniž bych pøestal støílet z boleru.Tau na chvíli odbìhl za mì a já se znovu zaèal modlit k Imperátorovi, jako už stokrát pøed tím.

Náhle se za mnou ozval varovný výkøik. Na patì jsem se otoèil a prchal pryè. Dostihl jsem mého spoleèníka a spoleènì jsme dosáhli východu. Za námi zadunìla hlasitá exploze, strop i stìny se zøítily na útoèící monstra a pohøbily je pod sebou…

Vyšli jsme bok po boku na mýtinu pøed skálou a rozhlédli se kolem. Všude bylo pusto, jen krátery, trosky váleèných strojù a krev na zemi svìdèily o nedávných bojích. Tìla obì strany odnesla pryè.

Stáli jsme vedle sebe a já pøemýšlel co teï. Tau se na mì náhle otoèil a stiskl zuby. Prosil jsem Císaøe o odpuštìní, zabít bych ho nedokázal. Tau si pomalu sundal otøískanou pøilbu a upøel na mne zrak. Vpil jsem se do jeho pohledu, kterým na mne beze strachu a nepøátelství hledìl.

Pak jsme, vedeni neznámým instinktem, na sebe vážnì kývli v gestu rozlouèení a nového pøátelství, které se mezi námi právì zrodilo…